

ΟΙ καλές ταινίες του χειμώνα

Η τραγωδία της ζωής του Αμποτ είναι ότι ποτέ δεν άφησαν τις λεπτές απαιτήσεις του να αναπτυχθούν, μία κοί άπα τα παιδικά του χρόνια βρίσκεται κλεισμένη σε σωφρονιστικά ιδρύματα. Το ότι έγινε βολαφάνος όφελεται στο ότι δεν μπορούσε να καταλάβει τους όλοπλευρους κανόνες της κοινωνικής συμπεριφοράς και ζωής.

Επινύσματα

Απ'α τόν Γούντυ Άλλεν υπάρχουν δύο ταινίες έφετος. Η μία είναι «Τό πορφυρό ρόδο τού Καίρου» που έπαινει ή πανκόσμια κριτική

Ζηριμένο τό φίλμ «Τό μέλλον είναι γυναίκα», μέ πρωταγωνίστριες τήν Ορνέλα Μουτί και τήν Χάνα Σιγκούλο.

Ο Ούγκο Τονιάτσι και ή Μόνικα Βίττι, δημοφιλή δότερια του Ιταλικού σινεμά, παίζουν στήν ταινία του Μάρκο Βαϊόρο «Ερωτευμένος κερατάς», αβιρηματική κωμωδία.

Οι Αγγλόφωνες ταινίες

Μεγάλος πλούτος ταινιών - όπως κάθε χρόνο - προσέχεται από τά αμερικανικά και τά βρετανικά στυύντιο. Γνωστοί σκηνωθέντες και δημο-

Ελευθερία

Ελευθερία γιά τό Ρωμιά θά πει, έν δέ σφάλλω, μέ μνή δένχεται ποτέ κανένα πλιά μεγάλο

Αμοιβαίος έρως

Αχ, τί άμοιβαίος έρωσι! πώς μέ μη ήλειουσ όλοι! Κιάν άνοιγει τήν καρδιά της και αύτός τά... παρτοφάλλ!

Είς μνημείον

Αφού μέ τάσα μάρμαρα τόν ιδαίωσαν τόν φοικαρών, γιό κοραιδία τού έγραψαν: «Άς έχει γαίαν... έλοφράν!»

Σέ μιá κατεργάρα

Φρόνιμη σάν Πηνελόπη τούς κουτούς ήπεινός της, ό,τι φαιναίτε τήν ήμέρα νύχτα πώς καί τό... χαλός...

Πολιτικών ιδεώδες

Κατά δού μόνο τρόπους πός Ρωμιάς ήπεινός τά βράζει: ή...νά φτιάξει αύτός τό κρότος ή...νά τό άπαχαλάσει!

Εμπειρισμοί

Οπου δόσος - και φωτιά! Φαλακρή ή Ελλάς θά μείνει γιά νό βοσκούν μόνο βόδια θούβαλοι και...άλλο κτήνη

και πού έχει γιά πρωταγωνίστρια τήν Μία Φάρρουου. Η δεύτερη είναι «Η Χάνα και οι άδελφές της», όπου παίζει πάλι ή Μία Φάρρουου και ό ίδιος ό Γούντυ Άλλεν.

Από τόν Τζών Σλεόγκερ έχουμε άρκέτι καιρό νό δούμε καινούργια ταινία. Εφέτος παρουσιάζει «Τό γεράκι και ό χιονάνθρωπος» μέ τούς Τζέιμς Χάτον και Σάν Πιέν. Η μουσική αύτής της περιπέτειας κατασκοπείας είναι τού Ντέιβιντ Μπόουι.

Δύο Άλλοι σκηνωθέντες έχουν γυρίσει φίλμ στή Αμερική. Ο Φιλίπ Ντέ Μπρόκα στήν «Λουκία», υπεραγωγλή μέ τούς Μαρκιά Κίντερ και

όμως πότε μέ τό μέρος τών δόκιμων. Τήν φορά αύτή πρωταγωνίστρια είναι ό Ρόμπερτ Ντέ Νίρο και παίζει μαζί του ό Τζέρεμι Άιρονς.

Ακόμη ένας από τούς καλούς νεότερους σκηνωθέντες, ό Χιού Χάτσον (πού μάς έδωσε τόν «Αράμους της φωτιάς» και τόν «Γκερτσόουκ» Ταρλάν), παρουσιάζει καινούργια του δουλειά. Τό φίμ τιλοφορείται «Επανάσταση»: έχει τρία μεγάλα όνόματα ήθοποιών: Άλ Πατσίνι, Να-στόγια Κίνκι και Ντόναλντ Σόδερλαντ.

Δέν τελειώνουν οι επιτυχίες

Υπάρχουν όμως κι άλλα

οια μέ τούς Ν. Περράκι και Γ. Τσεμπεράπουλο. Παίζουν ή Αλεξάνδρα Βόντιο και ό Άρης Ρέτσος.

Ο Παύλος Φιλίππου έχει δυά καινούργια φίλμ: Τό «Κορίτσια γιά φίλημα» μέ τούς Φλίην, Ηλιόπουλο και Ρίκο και τίς «Δυό γυναίκες» μέ τούς Φλίην, Γιουλιά, Λιονάκη. Και τά δυό είναι κωμωδίες λαϊκής καταναλώσεως.

Ακόμα ό Κώστας Βουτοάς πρωταγωνιστεί στό φίμ τού Ομηρου Ευστρατίδη «Ενας Πόντιος στό ναυτικό». Στόν κόσμο τού θρανίου αναφέρεται τό φίμ τού Νίκου Ζερβού «Θηριοτροφείο άρρένων εναντίον θηλέων», μέ τήν Άλλα Καφαντάρη και τάν Τάη Χρυσάκη.

Υ φως άρει πώς τό να μπει κανείς στό κεφάλι τού Αμποτ είναι σάν να μεταφράζει μέ ξένη γλώσσα ή να άνοίγει ένα παρόθυρο σ' έναν άλλον κόσμο. Και προσθέτει: Τό έργο έχει πολιτικό περιεχόμενο από τήν όποση όεί ξυμνεί τόν κόσμο και τόν κάνει νά άκρεταί ή τί είναι καλό και ή κακή... Και όκίμη λέγει όί θυμάται πόντα ήή ρήση τού Μπρέχτ πώς τά θέατρο πρέπει νά αναταράξει τούς θεαμένους και νά θεαλεί τούς άνοταρομένους. «Τό νά είναι κανείς ζώντιος στό θέατρο, σημαίνει πώς είναι ζώντιος και στή ζωή».

Όπως όλοι οι μεταπαιλικοί προσούθηκοί σκηνωθέντες τού Σικόγου, ό Φόλις είναι έμπνεασμένος από τόν Μπρέχτ, ό όποιος είχε έμπνεασμένο θέθασια από τό Σικόγω. Τό «Στήν κοιλιά τού κτήνη» είναι ένα μπερκετικό έργο. Ο Φόλις λέγει όί θέλει τό κοινό νά κρατήσει μία όπόσταση από τό δρόμο τού Αμποτ γιά νά μπορείς νά δει τά κοινωνικά θέματα.

Άς σημειωθεί όί ό Φόλις άνέθεσε πρόσφατα τόν «Αμλετ» μέ πολύ μοντέρνα και άρκέτα μπερκετική όποψη. Ο θαυιάς Κλαυδίου ήταν κάτι σάν τόν πρόσδρο Φόρντ και ό Αμλετ άνθρωπός τός γιά τό φόνό τού πατέρα του όσο και γιά τόν πυρηνικό πόλεμο. Σ' όλη τήν αλβουσα λειτουργούν δίνετο και έτρεχαν δημοσιογράφοι μέ φωτογραφικές μηχανές, δίνοντας ήή σημερινή πραγματικότητα, ένα στούς τοίχους ήτον γραμμένο μέ σπρέι τό «νά ζει κανείς ή νά μή ζει».

Τό ξένο διήγημα

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Του Οσκαρ Ουάιλντ

Είδε πώς θρισκότανε στήν κόμαρά του, καί όνόμας' από τό τζόμια του παραθυριού ξεχώρισε τό πελώριο όσπρο φεγγαριό και κάποια κρύα φεγγαρόδρα δότερια.

Η ΑΝΑΚΟΙΜΩΗΘΗΚΕ, ξανανοιρεύτηκε και νά ποιά ήσανε τ' όνειρό του. Ονειρεύτηκε πώς ήσανε, λέει, έπιλωμένους στήν πρήμε μεγάλης γαλέρας μέ διακόδια κομπιά, πού τά τραβούσαν έκατό μαύροι σκλάβοι.

Πάνω σ' ένα ταπέτο ήσανε καθισμένοι ό καρaboκώρης. Τόσο μούρος όσο ό έβενος, καί φορούσε χιτώνα από μάορο μέτα. Μεγάλα άμπεμένα σκαυλαρλκία κρεμόντανε στί αύτιά του, καί κρατούσε στό χέρι δύο φινιτωμένα κομπολόγια.

Οι έκατό μαύροι σκλάβοι ήταν άλόγυμοι. Ο ήλιος καρφερός έκαίγε τή σάρκα τους.

Νέγροι άγρίωδους ηπιγανόφερναν τού μικρού και τού πλάτου στή γαλέρα καί χτυπούσανε μέ καμουτά τούς όμορφους σκλάβους, πού τέντωναν όδίσκοπα τά ισχιά τους χέρια καί έλαμναν μέ άπεπαισμένη δύναμη.

Στά τέλος φτάσανε σέ ριχά και σταμάτησαν. Αγέρι άνόλοφρο έρχόταν από στεριός.

Τρείς Αραπόδες καθολόρηδες σέ άλογα κατόμαυρα φωνήκανε στί' άκρο- γιάδι.

Ο καπετάνιος άδραξε ένα τέδο και κόρφωσε μία σαιτα στό λαρύγγι ενός από τούς τρείς Αραπόδες. Οι δύο άλλοι φύγανε πύλας.

Μιά γυναίκα, σκεπασμένη μέ κίτρινο πέπλο, φόντικε σέ λίγο πόνω σέ μία γκαμήλα, καί προχώρησε, κοπτόζοντας κόδε τόνω στό χέρι τού νεκρού Αράπη.

Ευτύς άμα ριζάνε τήν άγκυρα, πέντε Μαύροι θηγήκαν άμα και ήγαναν και φέρανέ μία μακριά χοντροκοινωμένα σκάλα.

Ο καπετάνιος τήν ήληρε και τήν έκρέμασε σέ δυά ότσαλένιους γόντζους τής κουσατίης.

Τότες ένας από τούς Μαύρους άρπαξε από τούς χοφούς τόν πίο νέο από τούς σκλάβους, τού γέμισε μέ κέρι τό ρουθούνια καί τ' αύτιά, καί τού έδωσε στή μέση μεγάλη πέτρα. Μετά ήλγες σιτιμές ό σκλάβος κατέβηκε τό σκαλιά τής σκωινένας σκάλας και χόθηκε μέσα στή θάλασσα.

Μερικοί από τούς σκλάβους κοιτάζανε μέ περιέργεια, σκούθοντας άπάνω από τήν κουσατίη.

Υστερ' από ήλγες σιτιμές, ό θουθηχτής φόντικε πάλι στήν επιφάνεια και θαριαυνοσάντωνε πιστάχτε από τό σκωινιά της σκάλας, κρατώντας στό δεξί χέρι ένα μεγάλο μαργαριτάρι.

Οι νεγροί τού πήραν όγρια και τόνε ακουόντηζαν νά πεί παρέκει. Πέντε φορές ό σκλάβος βούτηξε στό πέλαγο, καί πέντε φορές φόντικε στήν επιφάνεια κρατώντας κόδε φορά στό χέρι ένα όμορφο μαργαριτάρι. Ο καπετάνιος ζύνισε καί τά έξι μαργαριτάρια καί τό έκλεισε μέσα σ' ένα μακιρμένο κασέλι.

Ο νέος βασιλιάς είχε μεγάλο πόθο νά μιλήσει, μά τό λαρύγγι τού ήσανε στεγνό, δέν ή έκαίγε.

Οι νεγροί κουθεντίωναν άναμείαζο, γύρο στή γαλέρα. Ο θουθηχτής θυσίστηκε καί έδόθημ φορά, καί άταν θήγκε, κρατούσε στό δεξί τού χέρι ένα μαργαριτάρι καί τό μαργαριτάρι αυτό ήτανε τό πιό όμορφο μαργαριτάρι τού Ορμουζ, γιατί είχε τού φεγγαριού τήν είδη καί ήταν άσπρότερο από τής αύγής

τό δότερι.

Αλλά ή όψη τού θουθηχτή ήταν κατάχλομη καί άταν έπεςε κατόκοπος πόνω στό κατόστραμμο, τό αίμα θήγκε από τό άφτί και τά ρουθούνια του. Τό κορμί του συνταράχτηκε λίγο, ύστερο έμεινε όκίνητο.

Οι νεγροί άρπαξαν τό πτώμα από τά πόδια και τό πετάξανε στή θάλασσα. Καί ό όρχηγος τής γαλέρας έξασσε σέ δυνατό γέλιο.

Υστερα, πήρε τό θαρύτμο παργαριτάρι καί έπεί: -Αυτό δέ είναι γιά τό στέμα τού νέου βασιλιά.

Κι άκούοντας αύτά μέσα στόν ύπνο του, ό νέος βασιλιάς έθγαλε μία κραυγή και ζύνησιε. Είδε πώς θρισκότανε στήν κόμαρά του, από τά τέζομια τού παραθυριού έξέκρινε τά πρώτα όνόμφεγα τής ροδόχρωμης αύγής.

Η ΑΝΑΚΟΙΜΩΗΘΗΚΕ όμως και είδε ένα τρίτο όνειρα καί νά, ποιά ήσανε: Τό φάνηκε λέει, πώς περιπλανιόταν άσκαπο σέ σκωινεινό δόσος, όπου τά φρούτα και τό λουλουδία ήσανε περίσσια.

Στό πέρασμά του, τά φίδια σουρίζανε και οι όσπροι παπαγάλοι χασακογ- λουσαν.

Μεγάλες χελώνες κοιμόντανε γαλήνια στόν δέντρών τά ριζά. Τού φάνηκε πώς αύτς ήσανε νηροχρόνι άωρα έκεί όπου έφτασε σέ άνοιχτό μέρος.

Εκει είδε όκέρη όνθρώπους πού δουλεύαν έντονα. Πηγάδια άνάγιγαν και κατεβαίνανε μέσα στί γή.

Μερικοί από αύτούς χτυπούσανε μεγάλα θράχια μέ μυτερά αϊδερα. Άλλοι φύγκανε μέ τίς παλάμες μέσα στό σκαμένο χώμα. Δουλεύσανε θιαστικά ηπιγανοεργόχταν κανένα δέν έμνε αύτς σιτιμή όκίνητος.

Κρυμμένοι πίσω από τούς κορμούς δυο δέντρων, ό θάνατος και ό Πλούτος παραμονέινα τό όκέρη έκέινο.

Καί ό θάνατος έλεγε στόν Πλούτο: -Σού τό ξαναλέω: δόσε μου τό τρίτο από τούς ανθρώπους αύτούς και φείγνι εύτς.

Μά ό Πλούτος σήκωνε αδιάφορα τίς πλάτες κι όποκρινόταν: -Είναι όλοι δικοί μου.

Καί ό θάνατος τού έπεί: -Τί κρατάς μέσα στό χέρι σου; -Έχω τρία στόχια, τού άποκρίθηκε ό Πλούτος. Γιατί ρωτάς; -Δόσε μου τό ένα, γιά νά τά φυτέγω μέσα στόν κήπο μου, έπεί ό θάνατος, ένα μονάχα, καί φείγνι εύτς.

-Λέν θά σου δώσω τίποτα, έπεί ό Πλούτος, σήγιγγαντας στό χέρι τό τρία στόχια.

Καί ό θάνατος έξασσε σέ χάχωνα. Πήρε μία κούπα, τή γέμισε ρωμώμερο και έξεπατάχτηκε τότες από τήν κούπα και σκαυισίτηκε παντού ή Κακιά όέρμη.

Καί τό ένα τρίτο τού όκροπού, πού δουλεύανε γιά τόν Πλούτο, πέθανε. Καί ό Πλούτος είδε τήν καταστροφή, άδκρυσε.

Και έπεί στόν θάνατο: -Εκανε νά πεθάινε τό ένα τρίτο από τούς ανθρώπους μου. Φύγε από δω. Πόλεμο κάνουν στά βουνά ής Ταρταρίας και οι άρχηγοί τών δυο στρατών σέ προσκαλούν. Οι Αργαυνοί έπαλόναν τό μούρο δόδι τού χαμόν. Τρέξε κεί. Τί κάθασαι έδώ; Τί μπορεί νά σου δώσει τούτ ή φτωχή μου κοιλιά;

-Όχι, άποκρίθηκε ό θάνατος, άν δέ μου δώσεις τό ένα στόχι πού σου ζήτησα, δέ θά φύγω από δω.

Μά ό Πλούτος έσφιξε τό χέρι κι έτρεψε τό δόντια.

-Δέ θά σου δώσω τίποτα, έπεί μέ λύσσα. Καί ό θάνατος ξανά χόχωνεσθε βοερά. Κι έσκυψε και πήρε ένα μαυρολίθρο, και τό πέταξε καταμεις στί' όσκέρι.

Κι εύτς φοβερή άρρώστια πλώθηκε δούθε. Καί πολλοί άνθρωποι πέφτανε χάρω νεκροί.

Καί ό Πλούτος, άπελπισμένος, έπεί στό θάνατο: -Είσαι άχρείος. Τό θανατικό βασιλείε στίς καστροκλειόμενες πολιτείες στίς ίντιες: καί τά χωριά ής Σαμορκόντος δέ θ' όργήσει νά ρημάζουν από τήν Χολέρα. Η Πανούκλα ξεφώνωνέι στίς περιτειχιόμενες πολιτείες ής Αίγυπτος καί όλα τά θεριά τής έρημος σπαράζουν τούς Νιγρίτες. Ο Νείλος δέν έχειλαιο, όπως κόδε χρονιά, καί οι έρεσι άνοθεματίσανε τήν ίσθια. Άει λοιπόν έκεί νόχεις διάφορο λούσις άλόκερους, καί παρήτρε στή φτωχή μου κοιλιά.

-Όχι, όποκρίθηκε ό θάνατος, ά δέ μου δώσεις τό πού σου ζήτησα, δέ θά φύγω από δω.

-Δέ θά σου δώσω τίποτα, όποκρίθηκε πεισιματωμένος ό Πλούτος. Καί ό θάνατος γέλοσε βοερά κι άναψήσξε δυνατό και μία γυναίκα φόντικε πεταμένη στόν άέρα.

Ηταν ή Χολέρα και μεγάλα όρνια πετούσανε δίπλα της. Μέ τό φτερά της σκέπασε τήν κοιλιά τού Πλούτου κι ούτε ψυχή δέν άπάμεινε, κι ούτε ένας άνθρωπος δέν έμεινε ζωντανός.

Καί ό Πλούτος μέ κραυγές άπόγνωσης χάθηκε μέσα στό βάθος τού δόσους, καί ό θάνατος άνέβηκε στό πυρρό άλόγο τού κι έσυγε καληλάζοντας, κι ό καλπισμός του γοργότερος τής αστροπής ήσανε.

Κι από τά βάθη τού μεγάλου δόσου θήγκανε τό σαρκωδρόνα θεριά, καί τά τσακάλια μέ άνοιχτά τ' όπασια στίσιμα τούς φτάσανε κι αύτά.

Καί ό νέος βασιλιάς έκλαψε πικρά, κι έπεί: -Ποιοί ήσαν αύτοί οι άνθρωποι καί τί κάνουν δώ;

-Σκύθανε, γιά νά βρούν ένα θαρύτμο ρουμινι γιά τό στέμα τού νέου βασιλιά, τού άποκρίθηκε κάποιος πού θράθηκε κοντά του.

Ο νέος βασιλιάς ταράχτηκε, γύρισε και άγνάνεψε τότε τό Σατανά. Καί χλώμασε καί έπεί: -Ποιανού βασιλιά;

-Καί Σατανάς τού άποκρίθηκε: -Καί τότες σ' αύτό τόν καθρέφτη καί θά δείς ποιανού. Καί τού παρουσίασε έναν άσμένιο καθρέφτη.

Καί ό νέος βασιλιάς κοίταξε. Καί θλέποντας τήν ίδια τήν όψη του, έθγαλε μία κραυγή και ζύνησιε.

Τό φως τού ήλιου έμπαίνε μέ ζωηρά κύματα από τό παρόθυρο, καί τά πουλιά τραγουδούσανε μέ άφτασιτή γλώα.

Κι οι αούλικοί καί οι μεγάλοι όφικιάλοι τού θασιλεύου μήνηκανε στόν κοιτώνα τού νέου βασιλιά κι ύποκλήθηκαν μπροστά του.

Κι οι καμαριέρηδες τού φέρανέ ή χρυσοφάνη στολή και τό στέμα. Μά ό νέος βασιλιάς ξαναέπείε σσαρά:

-Πόρτε τά αύτιά, σός έτα. Άν καί σήμερα είναι ή μέρα τής στέψης μου, δέν θέλω νά τό βάλω. Γιατί αύτή ή χρυσοφάνη στολή έχει γίνει από τό ισχνό χέρια τού πάδου, κι αύτό τό ρουμινι είναι θουρημένο στό αίμα, καί τό μαργαριτάρι αύτό γιά νά θρεθεί ανασθεή ό θάνατος ένός σκλάβου.

Καί τούς διηγήθηκε τήν τρία όνειρά του. Καί στόν άν άκούσαν οι αούλικοί κι οι όφικιάλοι άρχισαν νά ψηφίζουνε συναναμετςά.

-Τρελόις είναι, βέθασα, λέγαν έρωμνέωνεκά, ένα όνειρο είναι πάντα όνειρο! Βέθασα, τρελόις είναι.

Κι ένας από τούς αούλίκους, ό πιό γέρος και σούφς έπεί: -Μεγαλειότατε, σέ ικετεύω θγάλε από τό νού σου αύτς ής παράλογες σκέψεις καί φέρεσ ή χρυσοφάνη στολή και τό πολύτιμο στέμα. Γιατί, πώς θά μπορούσε ό λαός σου νά σέ άναγνωρίσει σά βασιλιά τού, άν δέν είσαι βασιλικά τιμνωμένος;

Καί ό νέος βασιλιάς άποκρίθηκε: -Εται, λοιπόν; Δέ θά μέ άναγνωρίσουνε γιά βασιλιά τους, όταν μέ δούνε τιμνωμένο όπλό;

-Εται μεγαλειότατε, έπεί μέ έκφραση ό γέρο αούλίκος. -Λόγια πώς δέν είναι έτσι, έπεί μέ πικρά χαμόγελο ό νέος βασιλιάς άλλά προσέχεται τά λόγια σου. Όμως δέν θέλω νά φορέσω τό στολή ούτε καν θέλω νά είμαι βασιλιάς. Φεύγω εύτς από τά παλάτι, καί διαλέξετε άλλον άνθρωπο νά σάς κυβερνήσει.

Καί θάνοντας μέ φορεσιά τσοπάνη, έφυγε από τήν πολιτεία και περιπλανή-θηκε στούς άγρούς...

Καί ό λαός τής πολιτείας άρχισε νά όργιζέται. Καί οι αούλικοί και οι όφικιάλοι δέν άνεχόντανε τήν φόντασιτή αούδεια τού νέου αύτού, πού περιεργόνηε τήν πορφύρα καί τό στέμα τού θρόνου τής χώρας των. Καί προσπαθούσαν νά τόνε βρούνε, γιά νά τόνε καταδικάσουν. Μά χομένιο ήγαν οι κόποι τους.

Καί ό νέος πέραςε ή ζωή του μέσα στή δυστυχία τών ανθρώπων τού λαού, γιατί τρία όνειρα πού ό δικαίος θεός του έδωσε στόν ύπνο τόνε διόδωνε τί είναι τό πραγματικό.